

prima instanță: Z. Aramă
(Judecătoria Cimișlia)
instanța de apel: Șt. Starciuc, M. Galupa, L. Caraianu
(Curtea de Apel Comrat)

dosarul nr. 3ra-496/18

ÎNCHEIERE

25 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Oleg Sternioală
Mariana Pitic
Iurie Bejenaru

examinînd chestiunea admisibilității recursului declarat de Șleagun Sergiu și Milcev Veaceslav,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Șleagun Sergiu și Milcev Veaceslav împotriva Primăriei or. Cimișlia cu privire la contestarea actului administrativ și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 18 octombrie 2017 a Curții de Apel Comrat prin care a fost respins apelul declarat de Șleagun Sergiu și Milcev Veaceslav și a fost menținută hotărîrea Judecătoriei Cimișlia din 15 iunie 2017,

c o n s t a t ă

La 10 octombrie 2016 Șleagun Sergiu și Milcev Veaceslav au depus cerere de chemare în judecată împotriva Primăriei or. Cimișlia cu privire la contestarea actului administrativ și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamanții au invocat că la 09 februarie 2015 Șleagun Sergiu s-a adresat către Primăria or. Cimișlia cu o cerere prin care a solicitat eliberarea autorizației de construire a obiectivului - extinderea temporară a construcției la magazinul comercial existent din or.Cimișlia, str. Ștefan cel Mare nr.9, anexînd toate documentele justificative necesare pentru eliberarea autorizației.

Primăria, însă, nu a eliberat autorizația de construire în termenul stabilit.

Reclamanții au invocat că conform art.12 alin. (1) din Legea nr. 163 din 09.07.2010 privind autorizarea executării lucrărilor de construcție, autorizația de construire urma a fi emisă în cel mult 10 zile lucrătoare de la data înregistrării cererii. Necătând la acest fapt, Primăria or.Cimișlia nu a eliberat autorizația de construire în termenul stabilit de lege.

La 02 septembrie 2016 s-au adresat cu cerere prealabilă către Primăria or. Cimișlia, solicitînd eliberarea necondiționată a autorizației de construire pentru extinderea temporară a construcției la magazinul comercial existent din or.Cimișlia, str.Ștefan cel Mare, nr.9, indicînd că materialele necesare le-au prezentat la data de 09 februarie 2015.

La 06 septembrie 2016 Primăria or.Cimișlia a remis reclamanților refuzul de a soluționa cererea prealabilă și de a elibera autorizația de construire.

Au solicitat reclamanții anularea refuzului nr. 618 din 06 septembrie 2016 și obligarea pârîtului să elibereze autorizație de construire pentru extinderea construcției la magazinul comercial din or.Cimișlia, str.Ștefan cel Mare, nr. 9.

Prin hotărîrea din 15 iunie 2017 a Judecătorei Cimișlia acțiunea a fost respinsă ca fiind depusă cu încălcarea termenului de prescripție.

Șleagun Sergiu și Milcev Veaceslav au depus apel împotriva hotărîrii primei instanțe, solicitînd casarea ei și emiterea unei noi hotărîri de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 18 octombrie 2017 a Curții de Apel Comrat a fost respins apelul declarat de Șleagun Sergiu și Milcev Veaceslav și a fost menținută hotărîrea primei instanțe.

La 22 ianuarie 2018 Șleagun Sergiu și Milcev Veaceslav au declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd casarea ei și a hotărîrii primei instanțe și emiterea unei noi hotărîri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului au indicat că instanțele ierarhic inferioare au aplicat eronat prevederile legii generale în detrimentul legii speciale. În acest sens, au invocat că instanțele i-au învinuit că nu au contestat, în conformitate cu Legea contenciosului administrativ, refuzul Primăriei de a soluționa cererea de eliberare a autorizației de construire. Totodată, instanțele de judecată au ignorat prevederile art. 12 alin. (6) din Legea privind autorizarea executării lucrărilor de construcție, conform cărora dacă emitentul nu a respectat termenul stabilit la alin. (1) și nu a informat în scris solicitantul (beneficiarul) despre refuz, autorizația de construire se consideră eliberată.

Au specificat că cererea depusă de ei la 09 februarie 2015 - de eliberare a autorizației de construire, nu reprezenta o cerere prealabilă în sensul articolului 14 din Legea contenciosului administrativ. La momentul înaintării acelei cereri, ei nu se considerau lezați în anumite drepturi recunoscute de lege și nici nu solicitau autorității publice revocarea vreunui act administrativ. Dimpotrivă, fiind înaintată în temeiul Legii 163 din 09 iulie 2010 privind autorizarea executării lucrărilor de construcție, ei doar își exercitau un drept subiectiv. Neprimirea documentului solicitat din partea autorității publice, la fel, nu le lezează drepturile. Or, în temeiul art. 12 alin. (6) din Legea privind autorizarea executării lucrărilor de construcție, tăcerea autorității publice se interpretează în favoarea solicitantului, lipsa reacției presupunînd eliberarea autorizației. Astfel, în opinia recurenților, este nefondat și ilegal de a calcula termenul de prescripție pentru adresare în instanța de judecată începînd cu anul 2015.

Recurenții au menționat că abia la 25 august 2016, cînd au fost sancționați de către Inspekția de Stat în Construcții, au constatat încălcarea drepturilor sale de către autoritatea publică și au solicitat, prin cererea prealabilă din 02 septembrie 2016, eliberarea necondiționată a autorizației de construire.

În conformitate cu art. 434 CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Conform avizului de recepție contra semnătură se atestă că recurentul Milcev Veaceslav - la 20 noiembrie 2017 și Șleagun Sergiu - la 21 noiembrie 2017, au primit copia deciziei instanței de apel. Astfel, depunând recursul prin intermediul oficiului poștal la data de 18 ianuarie 2018, recurenții s-au încadrat în termenul de declarare a recursului.

Examinînd temeiurile recursului declarat de Șleagun Sergiu și Milcev Veaceslav, în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Șleagun Sergiu și Milcev Veaceslav nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, Completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre

probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Șleagun Sergiu și Milcev Veaceslav.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Șleagun Sergiu și Milcev Veaceslav se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

Judecătorii

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru